

C. J. F. Sven: Den højtærede Justitsminister har Uret, naar han vil reducere den hidtidige kommunale Indflydelse paa Ordenspolitiet til kun at have været dette: at ansætte de paagældende. Der er et Ord, der siger: Det er Tonen, der gør Musikken. Jeg vil hævde, at en Kommunalbestyrelse ikke alene gennem Ansættelsen af det Antal Betjente, der skal til, men ogsaa gennem hele det Samarbejde, der ganske naturligt maa være mellem det kommunale Politiet og den kommunale Styrelse, har en meget stor Mulighed for at øve en kraftig Indflydelse paa Politiet.

I denne Forbindelse raillerede den højtærede Justitsminister over, at man fra konservativ Side ønskede, at Ordenspolitiet skulde lønnes saa godt som muligt, men at man ikke havde sporet nogen Indsats i saa Henseende. Det er mig ubegribeligt; thi den højtærede Justitsminister, som jo foruden at være Justitsminister er en god frederiksbergsk Borger, ved, at paa Frederiksberg lønnes Ordenspolitiet paa en, jeg tror jeg tør sige, meget rimelig Maade, saaledes at vi har høstet almindelig Anerkendelse for de Lønningsvilkkaar, vi byder vore Folk, netop fordi vi fra konservativ Side erkender, at dette at udøve Ordenspolitikens Funktioner er noget, der kræver ikke alene særlige Forudsætninger, men ogsaa, at de paagældende maa udsætte sig for visse Ubehageligheder, ja, ofte maa risikere Liv og Lemmer. Derfor har vi fra vor Side gjort gældende, at disse Folk skulde være Elitefolk, og saa skulde de ogsaa have en som Følge deraf højere Løn end de Funktionærer, der ikke havde en tilsvarende ubehagelig Tjeneste. Men det er jo netop det, der har været den store Anstødssten andre Steder; der skulde der absolut være Enretning; den ene Funktionær maatte ikke, uanset om hans Funktioner var byrdefulde eller ej, faa mere end den anden, men alle skulde være paa samme Lønniveau, uden Hensyn til om der udøvedes en særlig Tjeneste.

I øvrigt har jeg ikke forstaaet, at Ordenspolitiet udelukkende var misfornøjet med Enhedspolitiforslaget ud fra en økonomisk Betragtning, men man har næret — og jeg tror med Rette — en Frygt for, at denne Enhedspolitioordning vil medføre en Deklassering af Ordenspolitiet i Forhold til Kriminalpolitiet. Det vil fortsat være meget finere at være ved Kriminalpolitiet end ved Ordenspolitiet, skønt Tjenesten i Ordenspolitiet ved saa godt som alle Lejligheder kræver en endnu højere Uddan-

nelse, en endnu større Dygtighed, end der kræves af Kriminalpolitiet.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger. Den ene angaar det snart berømte Møde i Dansk Politiforbund. Den højtærede Minister var aabenbart lidt misfornøjet med, at jeg havde citeret „Politiken“. Det var ikke, fordi det var mig en særlig Velbehagelighed at citere „Politiken“, men det var for at vise Imødekommenhed og Elskværdighed over for den højtærede Minister, idet jeg dog maatte gaa ud fra, at det ham saa venligt sindede Blad refererede korrekt. Nu har jeg altsaa hørt, at den højtærede Minister ikke mener at kunne tage „Politiken“ som Sandhedsvidne. Godt, saa lægger vi „Politiken“ til Side. Men saa har vi jo andre Blade, Blade, der oven i Købet er konservative, men jeg troede ikke, Ministeren tillagde dem særlig Vægt. Jeg tager altsaa nu et konservativt Blad, „Berlingske Tidende“, og skal med Formandens Tilladelse citere et Par Linier.

Formanden: Kun et Par Linier.

C. J. F. Sven: Ja, kun et Par Linier. Det er „Berlingske Aftenavis“ for Mandag den 12. April, Aftenen før „Politiken“ bragte sit Referat. Overskriften over dette Blads Referat af Mødet var følgende: „Ordenspolitiet demonstrerer kraftigt mod Forslaget om Enhedspolitiet. Justitsministerens Tale hilstes med Fyraab.“ (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er galt). Referenterne har været forfærdelig uheldige. Ligegyldigt om de er Radikale eller Konservative, refererer de forkert, de kan end ikke opfatte, om der siges „fy“ eller ikke. Efter den højtærede Ministers Forklaring maatte man jo tro, at det nærmest havde været et Vennemøde, og at disse væmmelige Mennesker, der havde raabt fy, egentlig slet ikke var Deltagere i Kongressen. Det er ejendommeligt, at naar Politiet holder Kongres, er der en hel Mængde Urostiftere til Stede, som raaber fy til en Minister. Det gaar aabenbart højt besynderligt til.

Naar jeg siger, at jeg synes, at dette Mødes Forløb ikke tjente den højtærede Minister og Politiforbundet til Ære, mener jeg, at den højtærede Minister for sin egen Værdigheds Skyld ikke kan være udsat for, at der, naar han elskværdigt giver Møde til Drøftelse af rent saglige Spørgsmaal med en Organisation af ham underordnede Tjenestemænd, bliver raabt fy til ham. Jeg ved godt, at Ministre nu om Dage er tilbøjelige til at gaa baade til det ene og det andet.